

עתמי הימים
 גבעות חיים

59 שנת 1966 מ"ס 11

זש"ש 1966

בואי!

נצא אל הגיא
 נלכה לסדות הרחוקים
 נרטיב וגלינו בטל
 נלקט זרי שבולים

ונלכה!

אחוזים כך בזרוע
 רגלינו טובעות בטללי הברקים
 זרועותנו חובקות מפרחי ירדן
 וגלבוע

ולבנו צוחק - נעורים!
 נ.ק. (י')

ראי!
 הכל עוטה ירק וחג
 צלל מפריק האביב
 כל פקע ניצניו פתח
 הכל מחייך מסביב

מהרי!

ען חלף האביב ואיננו
 ואנו עוד אי-טם - רחוקים
 מסדות הכר שקמלו
 והסתיו כבר נוטא עננים

חג הפסח נוכח התקופה.

האולם מקוטט היה ב"עמודי" ארמון המלך פועה בתוספת עיטורי אבן ופרחים חיים. השולחנות ערוכים היו בטוב טעם ופני כולם זהרו בנוגה האביב. ילדי בית-הספר יטובים היו על הבמה לבושים בגדי חג. הם - חברי המקהלה, עליהם הוטל לערוך את החג, הם יטאלו מה נטחנה והם יזמינו אל השולחן כל דיכפין.

והאורחים, מה אומר ומה אדבר, רבים מאד היו האורחים - כבכל שנה ושנה.

והנה עומדת המקהלה וטרה "והיא טעמדה". . . אכן רבים רבים עמדו לכלוחנו, בכל דור ודור, קם אביב אטר רצה והשמיד רבים. העליל עלילות שוא, ייחם ילדים ואלמן נסים, ולעתים אף אוחם רצה. אך חמיד באה הגאולה, העם גבר על אויביו ופלס לו את דרכו מטעבוד לבאולה. הנס הגדול ארע, קמה והיחה מדינת ישראל. היהודים החלו לטוב מהתפוצות, היהודים אטר סבלו מרדיפות גלות אירופה. יהודי צפון-אפריקה אטר ראו עין בעין בהחרב עליהם ביתם ובהטרף חנויותיהם הקטנות. ויהודי קוצ'ין אטר כך מן "הסחם" גברה חסוקתם לעלות לישראל ולחיות בירוטלים הבנויה. אך לא אל המנוחה ואל הנחלה שבו הבנים, שוב קם עם אשר אדיר חפצו לטעבדנו להרוט את אטר בנינו, ולאכד את אטר עבדנו. כל בחור וטוב בישראל חייב לחגור את כלי זינו ולהלחם, לשמור על עצמו, על מטפתו ועל עמו. לא עת שלום היא זאת אף כי עז חפצו של כל אחד ואחד מאתנה לטבת איש איש חחת גפנו וחחת תאנתו ולכחת את החרב לנת. . . עוד יבואו ימים בהם כל אומה ואומה חראה את שכנהה כרעה לה, ולא כצרתה. . .

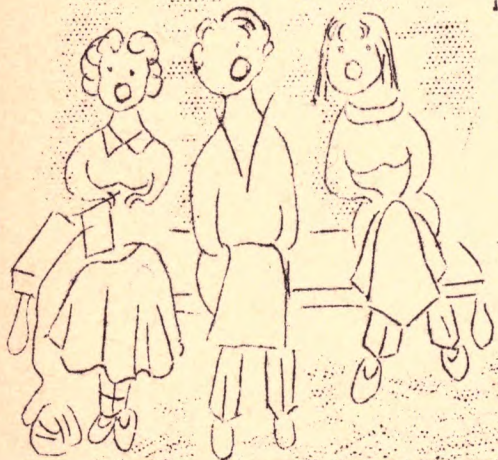
בתי (י)

המקהלה ובעיותיה.

כשעינתי בחזכרות "עלומים" מטנים קודמות רציחתי לראות את מצב המקהלה בחברתנו בטנים שעברו. ואמנם ראיחתי שבעית המקהלה נטארה עומדת בעינה משך כל הטנים ואף פעם לא הצלחנו לפתרה. לכן כדאי היה טפעם אחת לתמיד תחוסל בעיה זו ולאן דוקא בטנה הבאה או בעוד טנחיים אלא עוד הטנה. איני מדברת על חברים טכבו מתחילת הטנה לא באו למקהלה, (זאת צריכים הינו להסדיר אז) או ילדים שטוחרו מטיבות טונות. רצוני להחעכב באופן מיוחד על אי יציבותה של המקהלה. עוד לא היחה חזרת מקהלה אחת טכל מטתתפיה באו. אם מטפר המטתתפים הוא כ45 חברים - לחזלה מופיעים רק 30 חברים ואין זו הגזמה! אך לא חמיד חסרים אותם 15 אלא מדי חזרה וחזרה חסרים 15 אחרים אטר הם הטתמחבלים בחזרות. כל אחד מחברי המקהלה חט לבטח בהכנות המטורפות לפסח אטר טקפו את הרטלנות של כל הטנה. לו כל הטנה היחה פעילות סדירה בחזרות למקהלה, הופעתנו בפסח היחה אף היא טונה.

לא אאריך בדבורים, רצוני רק לחזור על דבריו של אדי: "אם החברים לא יבואו למקהלה אלץ להפסיקה". עלי לציין, ובטער, כי המקהלה היא המפעל היחיד שחברתנו יכולה להתגאות בו ולוחר עליו, סבורתני טנה לא יפה ולא כדאי. אף אחד אינו צריך לרצות את הטתתפותו במקהלה כחובה אלא כזכות כי חזרות מקהלה עם "חבר עובדים" גדול וקבוע יכולות להיות נעימות, מענינות ונותנות רגש טפוק לכל מטתתף.

יעל אריאלי (י)

...ה.ה.ר.ר.י.ם...

היה זה בוקר נעים וחמים. השמים היו חכולים ויפים, הכל מסביב כה פורח, עליז ויפה.

חבורה בת שמונה נערים, לבושי חולצות כחולות, חלפה בשקט על פני האריפיה כשפניה מועדות לעבר הכביש. איש אינו ניגש להפרד מהם כשם שאיש לא קבל את פניהם.

לפני שבוע ימים באו הנה, לקבוץ, מהבית במעבה, עבדו כאן משך שבוע חמים ועתה הם שבים אל אותו בית מלא שממון ודאגת חיים, אך לא קטה עליהם השיבה הביתה. על אף כל היפה ששמעו על הקבוץ, נתאכזבו ונתאכזבו קשות. תמיד תמיד ישבו באותו צריף קטן ודל שוק אורה של מנורת נפט מוטל על פניהם, ועיניהם אחוזות כבחבלי קסם בעיני המדריך, המספר להם על הקבוץ, על בני הקבוץ ועל היחס בעבודה אל העובדים. והנה, מיד בשבאו הנה, הוטחה על ראשם מכה קשה - איש לא שמח לקראתם איש לא מחקרב אליהם ומדבר אליהם בסבר פנים יפות; היחס בעבודה אף הוא לא היה הוגן כפי שציפו לו; על המשק וכל אשר בו לא נתנו דעתם היות ואיש מבני המקום לא ניגש לספר, להסביר להם מעט.

וזוהי חבויא, עובדה קיימת! כך ארע אצלנו! אינני תולה את האשמה אך ורק בנו גם מדריכי הקבוצה (מהקומונה) עשו משגה חמור שלא הטילו זאת עלינו, ונוסף לכך היינו עסוקים בהכנות לפסח. אך האם אלה הן סיבות די רציניות כדי לומר - לא היה באפשרותנו? האם משום שחג הפסח מחדפק על שערי ביחינו נזניח את דרכנו מחמיד - קליטת עליה לקבוץ, ונהרוט עבודה מדריכנו משך שנים? לא ולא! תמיד יכול להמצא אחד שאינו משתתף בחזרות וכזה המתאים להעסיק את אותם החברה.

במסיבת הסיום כמעט ולא ראיתי חברים משכבת הנעורים. ונניח שרבים מהחברים היו עייפים מהחזרות, היכן הם כל אותם החברה שלא השתתפו בחזרות, אותם החברה שמעל דפי "עלומים" צעקו חמט על החברה שאינה נותנת להם אפשרות לפעול. - הנה, כאן נחנה לכם הזדמנות מוצלחת עד מאוד, פעולתכם כאן היתה חשובה יותר מכל פעולה חברתית אחרת בוועדות ובחוגים. והיכן הייתם?

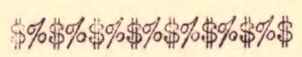
ואם כבר התחלתי הרי שעלי להמשיך. חבויא, עם ירידת הפעילות החברתית בבית הולכת ושוקעת הפעילות במעברה. ואיש אל יבוא ויטען כי אי אפשר לעשות מאומה! עובדה ברורה לכך שיש בידינו לפעול מטמטת השנה שעברה. מדוע לפני שנה אפשר היה לנסוע מדי שבוע למעברה ואילו השנה לא? בטוחני כי אם היו דואגים לכך (כמו לפני שנה) אפשר ואפשר היה להמשיך באותה פעילות. ישנה טענה כי השנה אין דורשים זאת מאתנו, ובכך פעילותנו יכולה להיות בצורה אחרת. יש באפשרותנו להזמין את בני המעברה אלינו אחת לחודש או פעם בשבוע שבועות ולקיים עמם מסיבה, לארגן יחד עמהם טיול בסביבה (לא דוקא כל השכבה, מספיקה במקרה זה כחה אחת), לבוא אליהם פעם ובכלל לקיים קשר מתמיד, קשר אשר יחפה על געוול שנעשה להם.

יד ביד עם שנוי פעילותנו במעברה יש לשנות את פעילותנו בבית. מיד לאחר פסח יש לגשת לבחירת חברים חדשים לוועדות (תרבות וספורט בעיקר) היות וכתה י"ב עומדת לצאת. שלושה חדשים עומדים לפנינו ועלינו להתאושש במרץ. על-פי הנסיון של השנה הקודמת נומהנו כי אם הועדות פועלות הרי גם החברה פועלת (קחו לדוגמא את ועדת-העלוין!).

אם ערבי שישי יהיו בעלי תוכן יפה ומאורגנים כהלכה יהיה גם מורל גבוה וגם רקודים ראויים לשמח (מסיבת פורים משמשת עובדה ברורה לכך).

אין זה מספיק לשבת ולהחליט על מבצעים נחוץ גם לבצעים. עלינו לגשת מיד לאחר חופש פסח לשנוי פני הדברים ובתקרה להצלחה!!!

אסתר ר. (י"ג)

שכבה בינונית:

ביום שלישי - (בחג) החקיים משחק כדור רגל בין בני השכבה הבינונית לבין "הזקנים" המשחק שנשתייה בחוצאות של 5:2 לטובת הצעירים עמד על רמה די גבוהה במיוחד יש לציין את משחקם של י. בן-אהרון ואריה חפר. תחזק ידכם לקראת פסח הבא!!!

... כיצד בילית את החופש ...

ביום שלאחר ליל הסדר, לאחר שבוע של חזרות והכנות קדחתניות לקראת הפסח, ראיתי רבים רבים מבני שכבת הנעורים כשהם לבושים בבגדי הפארתם, - "מקלוח" הנדודים בידיהם ותרמיליהם על שכמיהם יוצאים את שערי גבעת-חיים.

עם החקר סיום החופש - נראו הסנוניות חוזרות אחת אחת. ביום האחרון של החופש נטלתי נייר ועפרון והחילתי לשוטט על פני משכנות בני ישראל (משכנת-הנעורים). מיד עם צאתי פגעתי בבורדיק (כתה י') פניתי אליו ישר ולענין. על שאלתי איך בילה את החופש ענה לענין, קצר וקולע - "לא עשיתי כלום חוץ מ... שישנתי; אכלתי והסתובבתי. אה, כן, ונסעתי פעמיים למהדריץ ולקקון נו, וזה בעצם ה... אה ומה שזיפת שיש המון שעורי-ביה. הייתי רוצה שכל חופש יהיה כזה אך בלי שעורי הבית". הסכמתי עמו והמשכתי בדרכי.

כשנכנסתי לחדר של רחל ק. היה שם בלגן (כמו תמיד) וכמה חברה קשקשו בקול. "נו! שאלתי, "כיצד עבר עליכם החופש?" - רחל (י"א) כמובן ענתה מיד ובטטף כדרכה "אוך, אני עשיתי חיים. הייתי יומיים בת"א ורצתי מהצגה לסרט ומסרט להצגה, הוצאתי כסף, נסעתי בלי כסף באוטובוס. ביום האחרון פגשתי המון חברה ב"זעקת הקרב", נו, חזרנו הביתה, כשהגענו לכביש היה קצת גשם והלכנו בריצה הביתה. רק הגעתי, התישבתי ועשיתי קצת הסטוריה. בחיי זה ממש חזירות שנחנו לנו כל כך הרבה עבודה לחופש, כל הזמן אני שרויה במחשבה שעדיין לא סיימתי את השעורים ודרך אגב (בסוד!) אנגליח אינני מתכוונת בכלל לעשות. נו, וזה בעצם הכל - אדיו לאף" "אה, כמובן, כמובן" עניתי ובוחתי משם כל עוד נפשי בלי. מיד לצאתי פגעתי בחרסה (י'). לשאלתי המסורתי ענתה כלאחר יד "מה השאלות?", עשיתי חיים - נסעתי יום אחד לת"א ראיתי סרט מחורבן, קבלתי נזלה ועכשיו אני רוצה לקרוא באינצקלופדיה". לא הספקתי להמטיך בשאלות והיא כבר גצה רצה לחדרה...

החלטתי לנסות לגשח רק עוד אל אחד מהחברה. אולי הוא בילה את החופש בצורה אחרת במקצת. עמדתי חוזה ובוהה בין הצריפים ולבסוף החלטתי לשים את פעמי לחדרו של נמרוד (י"ב).

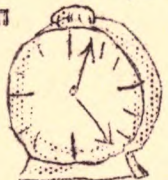
בקושי פתחתי את פי ושאלתי את שאלתי (שלמדתיה בע"פ טוב טוב) וכבר פתח נמרוד את פיו והרצה לפני הרצאה של מסע - "חופשתי התכנסה הפעם על "עשיית חיים". נסעתי לתל-יוסף (כמובן) ושם קבלוני בזוועות החוהות (כוגיל). נו, והתחלתי לכיף. אני ועוד כמה חברה היינו עורכים טיולים לסביבה ביום, ובערב היינו עושים שמח. עיינו קומזיצים אדירים ויום אחד שחטנו אפילו טלה שלם. הלכנו לישובי הסביבה לראות סרטים, סדרך אגב היו בתל אביב כמעט חצי-שנה. ובכלל, עשיתי כסף עצום".

כששאלתי אותו אם היה עורך את הטיולים רק בחברת בניו ענה ברצינות: "הסתגעת, איך אפשר בלי בנות?" כמובן שקבלתי מיד את דעתו!

כשיצאתי מחדרו הרהרתי בלבי: האמנם אי אפשר לבלות את החופש בצורה אחרת במקצת? היכן הם אותם טיולים לגליל ולאילת? חבל שהחברה מבלים את החופש בראיית סרטים והצגות ובהכנת שעורים. אך מיד חזרתי בי - אפשר והגשם עכב בעדם ולא היה ביכולתם לבלות בצורה אחרת!

נחכה עד החופש הגדול, אולי אז נשמע משהו אחר במקצת!

המערכת:

... בקרב השנים ...

* שכבת הנעורים:

כתות י' - י"א טבו מפסוטי מהטיול למ- כתות י"א. הכתות קטנו קטנים עם בני כחה י"א מ"הדטים" ומקווח להמטיך את הקטרים על ידי פגישות מדי פעם. מיד עם הטיבה מהטיול נכנסנו לקצב של בחופש התקיים ביגס קורס לרקודים. מאחנה יצאו אסתר ט. ויהוטרוע. כמו כן יצאו המנגנים לכנס התזמורת לאפק. קבוצת נערים ממעברת ביה-ליד עבדה אצלנו שבוע. לסיום התקיימה מטיבה

עיוול כתות ו' - י"א למנתשים

ליל בלהות הנגב - או קורות לילה אחד

אחרי ארוחת ערב הגיחו ובאו החברה למקום משכנם ונחישבו מסביב למדורה שמעבר לנהר מזה. כפי שידוע לכם לנו על גדוה נהר רחב ידים נורא. ובכך כמו שאמרתי מקודם ישבו כולם סביב המדורה וקבלו פקודות לשמירה. הטיסמא היחה - "כובע קט"...

לילה... הרים סוגרים מסביבנו ולמעלה כוכבים. אינני יכולה להירדם, הקור כל כך חזק. לפני הטיול הזהירו אותנו מפני החום הגדול וננמס.

אבל עד כמה שזה זכור לי הרי שקפאנו מקור והפכנו לגושי קרח - גלידה! קול צעדים... אני נרעדת... "קומי!" נוחנים לי כדורים, רובה, אני מחברבלת בשמיכה, שיני נוקשות מקור. קפצתי כמה קפיצות להתחמם. "זההרי" אני שומעת לחש, "אל תקימי רעש... ניצבתי כפסל. פתע נשמע שעול ממרגלות ההרים, במרחק כ-300 מ' ממני נצבו להם שני שיהים בדמות בני אדם. רכזתי את מבטי אליהם. הנה כך נדמה לי מכונים את הרובה. הקשבתי קשב ועכשיו הם זוחלים, עוד מעט והם קרבים, שמעתי אבנים מתדרדרות מההר ונדמה לי שמבריחי חטיש על גמליהם וחמורים עוברים כאן.

עברה שעה ברו... נכנסתי לסק שינה, לבשתי עוד כשלוש זוגות גרבים, את המגבת החדשה על הראש. נסיתי להרדם אך הקור לא הרפה ממני. לפנות בוקר, בערך בשעה 3 התישבנו מסביב למדורה והמשכנו לקפוא מקור כשהרגלים חלויים ליבוש.

החברה ספרו את קורותיהם והרפתקאותיהם ואיזה עלילה ארוכה. החברו שאף אחד לא ישן ולכולם היה קר, פחד... אצל מדורה זה נהדר והעניין שכל לילה נעשה מדורה... הכוכבים התפזרו, אילת השחר זרחה. - קץ לסיוטים - קדימה לדרך.

ורדה (י')

על-ק

עוולות מהטירול

רגש נחיתות!
כשהחבקה הגיעה לחנייה האחרונה - סדום, חלצו כולם את נעליהם וחשפו את הסלפון-חיות והיבלות לראוה לעיני כל. כל אחד גאה בסלפוןחיותיו הוא.
"על יסבה שקטה בפל חלוצת נעליים אף היא, מחפשת ובודקת את רגליה. לפתע מלמלה בשקט - "אך יש לי ממש רגסי - נחיתות, - אין לי אף יבלת אחת!"

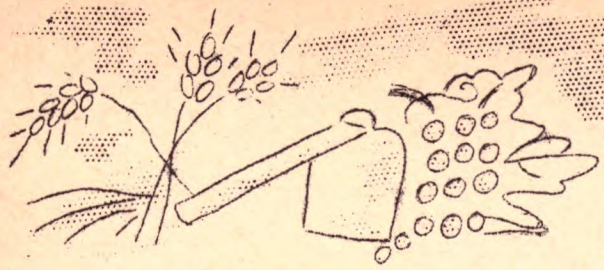
בבטחון מלא!
באמצע הלילה ניגש אחד החברה מ"הדסים" אל שורת שקי השינה שהיו שרועים על גבי הקרקע, דחף את הטק הראשון בגבו וקרא: "ארוה, אריה אברהם - קום לשמור!"
- "עזוב חוסי, אני לא אריה אברהם, אני דב!"... "מה? אחת בעוד אחת דב?"
"במאה חתונות!"

ראוי לציון!

יעקוב וידר גילה לחבריה תגלית חדשה ומטמחת כי בזמן האחרון הפך

מילך הכחבי כמלק

הברווזיה

בשלהי הקיץ כאשר החלונות פתוחים, והנפש כמהה למעט אויר צח, תאלץ פתאום "לסתום" את האף ותעוץ פניך לגו למס אך אני אזהב ריח זה וכן הייבים גם אתם תבריא, להכיר מקרוב את פנינת החי במטק - את הברווזיה ושוכניה.

ימי החופש כלים והולכים ועמט ימי הבילוי והמנוחה. אצתי לחטוף ביקור קצרצר, בשעות של בין הערביים, בברווזיה. קידמוני צריחותיהן הנואשות של האזנות אדוכות המקור טאדוני הרכיב להן זוג רגלים אשר בקושי תהלכנה עליהן. אחדות מהן ישבו בפנינות שונות של החצר והטילו. מספר הביצים היומי קטן באופן יחסי - 50 ביצה, אך כ-200 אוזונים חמודים בוקעים במדרגה מדי שבוע בשבוע, ובגיל צעיר למדי כאשר אתה שרט חשבת להחפך, תוכל לראותם מטילים בכל מקום בו צומחים עשבי בר. כעת הם רועים בפרדס ומי שמזדמן לשם בשעות הקטנות של אחרי הצהריים יוכל לחזות ב"נדידה עמים", סליחה - האוזנים הגדולה. הם דרים בכמה מקומות - ליד החשמליה, מול הרפת הישנה וכן בשטח הברווזיה עצמו. פרט למרעה הם אוכלים אף תערובת.

כאשר שאלתי את האוזנים על פסח נענו ההודים בזעקות ולכן קרבתי מיד להרגיעם. הם 150 במספר, ההטלה נמוכה, אך האפרוחים חזקים ומבטיחים עתיד מזהיר וכבר כדי שני-שליש מתוכנית הגידול בוצעה, ישנם אף הודים צעירים הגרים במבנה היטן של הרפת, הם ה"מיוחסים" בברווזיה, מאכלם - אך ורק ויטמינים המעורבים ב... תערובת.

לא הספקתי להתפנות מהטרדנים הללו וגיגעועים בקרו מעבר רגלי. היו אלה הברווזים שחופסים רוב גדול. הם הזחירוני מפני אמבטיית חורף שהייתי עתיד לזכות בה - רגלי עמדו עתה על שפת הבריכה בה החרחצו לכבוד שנת הולדתם הזקנות המטילות כ-600 ביצים ליום עם חברותיהן הצעירות יותר, מספרן - כ-1500, והן דרות בסככה מרופדת קש.

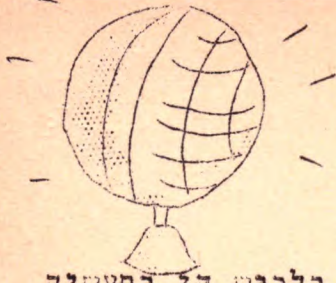

כן ישנן חצרות ולול ענק, המכילים בחוכם ברווזים רבים ל... אכן, צדקתם לאכילה. כ-50.000 ברווזים נשלחו השוקה ועוד רבים בדרך. בזה עברה כחצי כמות הבשר של אשתקד.

ובאשר למאכלם פתמלא פי צחוק, פעם הם קבלו ממחנה צבאי שירייהם (כמדי יום ביומו עם אחיהם מהקבוצים השכנים) לאדווח הצהריים והם נאלצו לאכול חה-חה - שיניים תוחכות... (איך זאת כי הז'ודו חופט מקטם חשוב בצבא...) וכן תערובת.

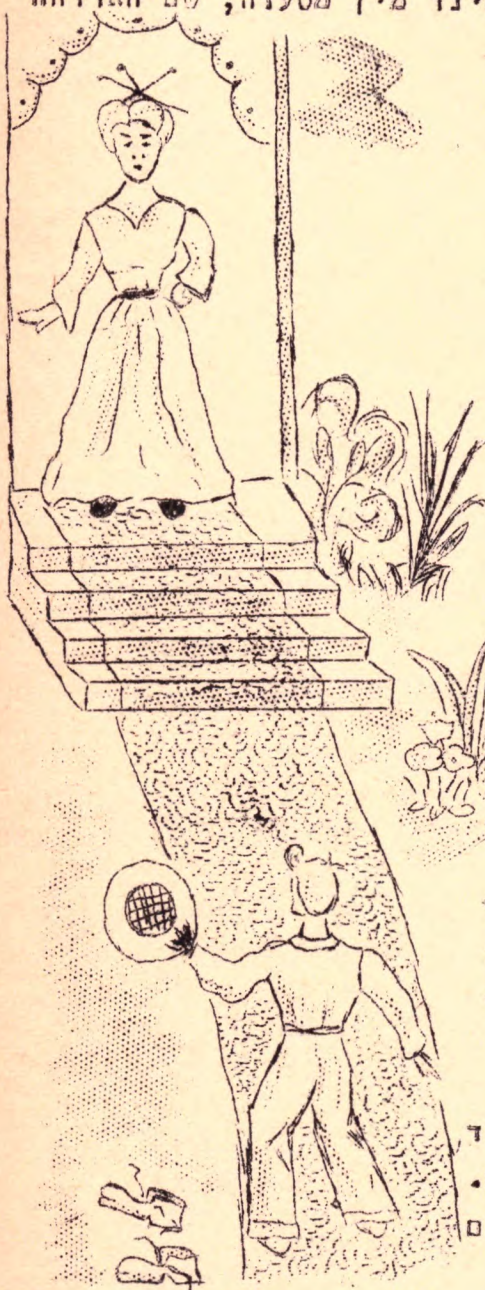
מסג העובדים 13, מזה 5 ילדי ב"ס, העבודה קשה ולכן גם לא תמיד מספיק להגיע האוכל למועד הבכור ולכן תבריא!!! עובדי הענף קוראים לכם להצטרף לשור ותייהם.

על קו אורך ורוחב

...על יפן מורגשת כניסת האמריקנים שהיחה לפני 13 שנים, הן בלבוס, הן בתעטיה, הן בבניה ובכלל בכל אד ופינה.

טוקיו - עיר ענק, הטליטית בעולם בגדלה ובגודל אוכלוסייתה. במרכז העיר, רחובות רחבים ענקיים נקיים מסודרים, תנועה סואנת מאד המכרונת ע"י שוטרים ורמזורים. בנינים מרובעים גדולים בעלי 7 - 6 קומות בד"כ. בטוקיו ישנן כמה חנויות "כל-בו" (Store Difertment) בבנין כזה אחד יכולים להכנס בבוקר ולצאת בערב מאוחר מבלי לדאוג עדיין את כל הצפונות של ה"כל-בו". בבנין בעל 9 קומות זה חמצאו את הכל, החל ממכונית וכלה בלבוס, אוכל ומותרות. הרבה מעליות מקשרות בין הקומות. בערב יצאנו לרחוב שכולו אור נאון רב-גווני, על כל בית ובכל בית אור ואור.

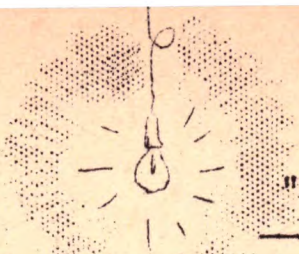

חוויה בלתי נשכחת היחה לי בעת שנכנסנו לבית יפני שהינו מין מסעדה, שם הארוחה היא "טוקיקי" וזוהי הארוחה הלאומית של היפנים. אתה נכנס לבית, הולץ את נעליך ועולה במדרגות לקומה ב' שם ניגשת "ביטה" אליך ופראה לך מקום ליטב בו-כעין חדר. רצפתו מחצלות וקירותיו הנעים ממחצלות. אותה ביטה דואגת לך, מושיבה אותך על המחצלת, לפניך שולחן נמוך קומה כ-30 ס"מ גובהו. היא נעלמת לרגע ומופיעה עם סל מזון ומכשיר בטול. אחה יושב, מביט ומחכה, לידך כורעת בוך הגישה ומבטלת את מזונך. כך אתה יכול לבחון את ההגילינה של מזונך ולהיות בטוח.

תפקיד הביטה להנעים את זמן הגבר בדאגה למזון, לבלוי טוב של הזמן, לשיר לו וכו', הגישה מתחנכת לתפקידה זה זמן רב, מגיל צעיר.

למחרת היום הסתובבנו בעיר במקומות מומלצים, כך ביקרנו בגן יפה, במוזיאון לאומנות המזרח הרחוק ובמקדש אחד. בערב הלכנו לתאטרון לפני המפורסם - "קבוקי". התאטרון נמצא בבית עתיק ומקושט ע"י הסגנון היפני היטן. שחקני התאטרון הינם גברים בלבד כך שגם תפקיד נשיי מבוצע ע"י גבר. נושאי ההצגות הן ספורים עתיקים על גבורות מלחמות ואגדות שונות. משך ההצגה מ-5 אחרי הצהריים עד לפנות הבוקר.

נכנסנו לשעה וחצי וחזינו בהצגה, הסכניקה גבוהה מאד התאורה ותפאורה נהדרות והקהל מהורה גודם נוסף בהצגה. הקהל נתון בתוך ההצגה בצורה כזו כך שאתה שומע פתאום צעקת התלהבות מפי צופה אלמוני, מין קריאות ביניים של השתלבות הצופה בנושא. השפה מדוברת היא שפה יפנית עתיקה כך שלא כל הצופים מבינים (לא כל טכז אנחנו), לאחר כמה ימים יצאנו ברכבת מהירה לעיר אחרת בשם "קיוטו" במרחק של 7 שעות נסיעה ברכבת. לפניך פרושה אוץ גדולה ויפה, הנך נוסע

טערו של מחנה שבויים גרמני נפתחים לפניך, והינך מוזמן להביט ולהתבונן מקרוב על צורת מבנהו, דרכיו של מחנה שבויים, ועל חייה החוססים של יושביו. זהו סרט מתחילת הספור ועד סופו, ויחד עם זה הוא מלא הומור הן בדיאלוג והן במסחקם הנפלא של כמה מגבוריו.

בסרט זה מועלה מקרה שודאי לא מן המקרים הבלתי רגילים שקרו במחנה - שבויים. לצריף רגיל שטוכניו הם רובם ככולם בדרגת סמלים מוכנס מרגל גרמני, העורך שמוח בדריו, וגוזל את מנוחתם של כולם בכלל ואת מנוחתו של זה החסוד כמרגל בפרט. כל פעולה שלהם מתגלית באורח מסחורי ביותר. וטוב עשה הבמאי שתפקיד המרגל האמיתי הטיל דוקא על בחור נאה, יפה וטימפטי בצורה היצונית, ולא על אדם מגוסס ומכוער כפי שעושים בדרך כלל בסרטים עם אנשים "רעים". כך שהצופה לא יכול בטום פנים לחסוד באדם הנכחן והסרט נטאר במתיחותו, והוא הצליח לא רק בבחירת המרגל אלא בכל ביום הסרט. לכך סרט כגון זה על חייהם החד-גוונים החוזרים ונישנים מדי יום ביומו של שבויים עלול היה לשעמם במקרה אחר, ואלו כאן זה לה ך.

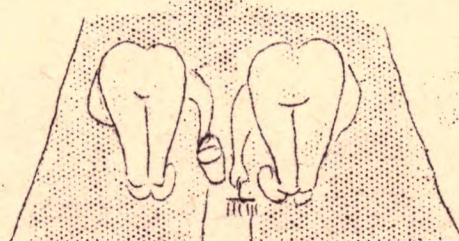
בסרט זה ניתנת לנו האפשרות "לחיות כשבויים" ולהכנס לפרטי אופיים של כמה מהם. לבטיהם ושמחותיהם מועלים על הבד בצורה חיה. טעות בדידות או טעמום לאין ספור עוברות עליהם, והם מנסים למצוא לעצמם תעסוקה כל שהיא. אם בקולקטיביזם, ואם כיחידים. אחד מהם יושב וחושב על משפחתו, על אט חו "שמצאה חינוק על סף בילתם (כך על כל פנים היא כתבה), ואלו שני חולם על איזה בטי - גרייבל יפופיה, ומוכן לעשות למענה הכל. אחר מצא תעסוקה בבניית טלסקופ בו יכול להביט לעברו הטני של המחנה, היכן שנמצאות הנשים. ואחר שאנו יכולי לסבת לבית יוצא החוצה לשחק בכדור.

הם ככולם אנשים צעירים, עליזים וחוססים טגדר. החיל אינו הולם להם. אך היד הנאצית עלתה עליהם פטום מה, ולא עזרו אף זכויות אמנת ז'נבה.

דבר מענין היה תכטיס הרגול והטיטה בה נמטרו הידיעות מצריף השבויים לידי הנאצים. אנה רואים פה עומומיות רבה מצד הגרמנים, אך גם האמריקנים לא טמנו ידם בצלחת. זאת ראינו בנכונותם של כולם לקבל עונש בעת טאחד מחברם שנאטם, (במפקד הבוקר בחורף), בתכטיסם של שני הקומיקאים (טכה צחקנו ונהנינו מהם) ל"סמן" קו ולהגיע על ידי כך לבנות רוטיה היפות, בעיקר בסופו של הסרט בהצילם את חברים ממחנה השבויים, ובהפקירם אל המרגל הגרמני למות בידי מריעיו.

ואף שנגמר הסרט ב"הפי-אנד" נראה, כאלו במקומו עומד הפעם. ואנו יוצאים מהסרט מסופקים על סזכינו להכנס לבעיותיהם של שבויי מלחמה.

(י)

החילים כותבים

22.2. א/ק ירושלים עוזבת לאט לאט את רציף נמל חיפה. הורים נפרדים מבניהם מפנפיים במטפחות ומוחיהי מדלי רגע את עיניהן הדומעות...
כך החל המסע לאנגליה. - מורל גבוה, רצון עז לראות, מהול בסקרנות צבירה טבעית.

הלב מחמלא במראות נוף של שמים ומים ועם זה - חוף מולדת מתרחק. הרגשה מוזרה חש כל אחד, וכולם יחד מנסים לפרק רגשותיהם באמצעות שירה אשר גוססת במהירות. לאט לאט פורשים כולם לתאיהם. מיוחד להסביר ואין אף די מילים לתאר את הפגישה הראשונה עם צורת הארצות וגינוני הנמוס המחייבים, אשר הוחדרו למוחנינו ה"פראי" ואף הדף יקצר מלתאר את הקוריוזים שהתרחשו בחדר האוכל...

24.2. מתוך יומן מסע של מיסטר זמיר:

... "עוד הוא רוחץ פניו ותעבור בתליבה קריאה ומה - אדמה! וישלך את מספנתו וירץ הא' ערום החוצה. עוד הוא רץ ויזכר לפתע כי נמצא הוא במחלקת התיירים, וירץ בחיל ורעד חזרה וילבש מחלפתו ויצא החוצה. ויהי בביתו ותהדפפו רוח ימים וריח אדמה בא בנחיריו. וראה אדמה מכוסה מלוא העין שלג צה ולבן. (כרתים בוקר ה-24.2) After-dinner הוא קם ויתהלך על הסיפון לאורכו ולרוחבו. ויבוא אל האולם הירוק להאזין לקונצרט וישמע את רחמנינוף וישא עיניו מסביב וירא כי כל האנשים ישנים את שנתם אשר הפסידו בלילה. ויחשוב כי מנהג המקום הוא ויתרוה בכורסתו, וינח ראשו ויעצום עיניו וישן שנת ישרים, וקול נחרתו עולה השמימה ויעוררוהו משנתו הטובה אנשים ושעים ויצמרו לו "go out!" ויכלם ויצא את האולם ולא בא חזרו עד למחרתו בבאותה שעה.

25.2. ... ותקרב האוניה לחוף וירא כי החוף חוף איטליה הוא. ויסתכל במסקפת וירא רכבות ואוטובוסים; ואנשים מהלכים בשדה והמה קטנים קטנים...
... וירא לפתע אי ויקרא שמו טיציילה. ושמה בחים וגגות אדומים וירק מכסה את פני האדמה ועריצות וטרסות על ההר ויבחיך בעיר "מטינה" ואף את המיצר וראה ויעבור בו מאין דרך אחרת. אחר הדברים האלה השקיף מיודענו החוצה ויבחיך בצלו של ה"סטרומבלי" והוא סב זקן וחמתו עולה השמימה אדומה כדם... ויקום למחרת והנה הוא בגנואה. ושאו ההרפתקאות בפרק הבא.

28.2. נרפת שלום! אני יושב כרגע כוכבת גרסל - פריז וכותב. ואתכם הסליחה...
... הגענו הבוקר מגנואה למרסל. הקור 2 מעלות צ' מעל ל-0. מה שלבשנו לא מספיק. הרגלים קפאו. הסתובבנו כל הערב, היינו בבה"כ היהודי במרסיל.
יש במרסיל 20.000 יהודים אך אין להם "מניין" לתפילה יומית. ההתבוללות איומה. בפגשם בנו עמדו ובנו, היתה זו הזדמנות ראשונה להם לראות חילים ישראלים. בעוד 12 שעות נהיה בפריז. מחר בערב נהיה בלונדון. הכל עובר במהירות של 120 קמ"ש ואי אפשר לראות דבר...

14.3. ליברפול (אנגליה)... יש להפריח את הסברה שאנו מכיילים באנגליה. יש לראות, ולא במסקפיות... את העמל שאנו משקיעים ולשקיע בהכנסה לפעולה של כל אחד מהכלים האלה. כשדרכה וגלי על אדמת אנגליה והחילותי לנסות מלוא ראותי מהאוויר הבאוש האנגלי עם עשן החרושת והערפל הסמיך, רצייתי לצעוק - תנו לי לנסות! כה קט ה היה לי לנסות - אויר זה, האחר כ"כ מאוירה

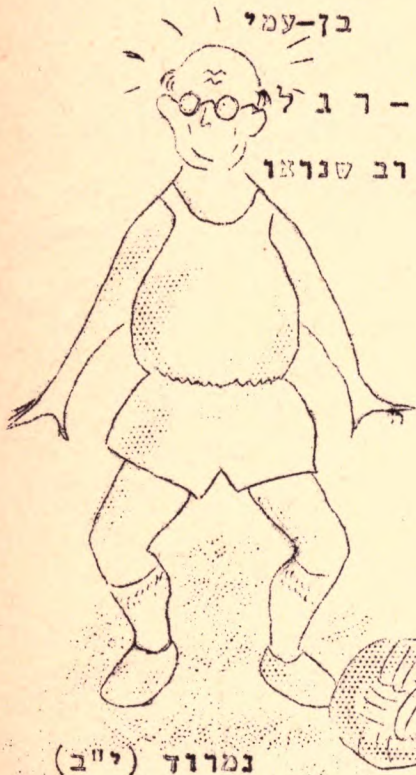
(המטך מחילים כותבים)

ניר מעומלים. הלכלוך האנגלי הטיפוסי אינו מכביד על עיניהם. אני בדליה -
ברירה התרגלתי ואתחיל ללכת כמוהם - עוד מעט!

שלום ולהתראות!

==:==:==:==:==:==:==

אני החובל

אל יפוח המשק בכי - רוב לי

מגרט הכדור רגל הנאה בגבעת-חיים, התמלא ביום החג קהל רב שנאו
בו הפעם אזרחים (ות) שהם פנים חדשות בסביבה זו.

בדיוק בטעה 4.30 החיצבו על המגרט שתי הקבוצות
המהוללות שעלו למסחה הגמר על אליפות מדינת גבעת -
חיים. הקבוצות, כידוע, הן "מכבי" הסכבה הצעירה
ו"הפועל" - "זקניה" בע"מ. בבעיטת הפתיחה נחכד ציר
קופת-חולים במדינה האדון ד"ר אבל.

המסחק היה סוער ומרתק. בתחילה היה שקול. הזקנים
עם כוונותיהם פיננו להם דרך ובבעיטות אדירות, כשהם
נופלים לאחור מעוצמתן, הצליחו להבקיע שער ראשון.

בין הזקנים צד את העין, הבלם - חבר הכנסת
י.בן-אהרון (חבל שלא נמצא אותו זמן צלם, שהיה מנציח
איזו תמונת נפילה שלו ומתחחה כותרת "עיטוקו של חבר-
כנסת בעת פגרה). וכך יש לציין עוד מספר שחקנים שראו
את האדמה מקרוב לעתים קרובות מאד. ככל שהמסחק
קרב לסיום כן רפתה רוח הגבורה של הזקנים. חבל שלא
נמצאו מטאבות במקום כדי למלא את ראותיהם אויר שאזל.

המסקנה נאמר בתולדות 5:2 אלא הצעירים
תמי רוח הספורט שאחזה בקניני כהילתו!
החזמורת

אחד ממפעלי החטיבה הוא התזמורת שמתכנסת שלש-ארבע פעמים בשנה. תוכן הפגיטות
הוא חזרות, במטך חטע שעות ביום. לפני הצהריים חזרות חלקיות, זאת אומרת -
כל קול עובד לחוד, ובערב, חזרה כללית. בסופו של דבר מגיעים להופעה שהיא לעתים
יותר מוצלחת ולעתים פחות. אך בזה לא נגמר תפקיד הפגיטה. אין המנגן לומד כדי
להופיע, הוא מדפיע כדי ללמוד. וזוהי מגמת התזמורת. אם ההופעה נכשלה אין זה
אומר שבגם הפגיטה נכשלה. אין לכם מושג כמה מקדמת התזמורת את התלמיד מבחינה
מוסיקלית. כמו כן היא מוסיפה לבטחון, לטכניקה וקצב.

אך חהליף זה אינו נמטך שנים רבות. לאחר שלש-ארבע שנים יוצא המנגן לצבא
ואת מקומו ממלאים הצעירים יותר. אך את התזמורת הוא ^{לא} מזניח הוא משתדל לבוא
בכל הזדמנות ולהסתחף, הסיבה פשוטה - הוא התקטר אליה. במטך ארבע השנים האלה
לוחה צרתו התזמורת עודדה אותו ועזרה לו בהמטך למודיו. המנגן לומד לנהוב את
הנגינה בתזמורת.

וכעת לעצם הפגיטה האחרונה באפק. היתה זו הפגיטה הקצרה ביותר שהיתה עד
כה ובהתחשב ^{עם} שטח הפועל הטומ"צ פרטה מהתזמורת והצטרפו רבים, היה קשה. בתוכנית
נוגנו ארבע יצירות קצרות משל: שוברט, מוצרט, היידן וגלוק. העבודה היתה רבה
אך ההופעה לא עמדה על הגובה. היא טיפה את הדמה של התזמורת בפגיטה זו.

חנה כחה י'

לרוקדים הידד!

מפעל חשוב של החטיבה הוא הקורס לקורדיה שהתכנס אף הוא בפסח. הקורס הקודם
בחנוכה - היה בגבת בו למדנו מספר רוקדים חדשים ולישטנו רוקדים ישנים. הפעם
הקורס היה יותר מוצלח וראו למדנו נוסף לרוקדים החדשים כוריאט-